

1. Petrův list 1, 3 – 9 Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

Milé sestry, milí bratři!

To všichni víme. Ježíšovou smrtí a jeho vzkříšením se stáváme novým stvořením. Dostáváme nový život. Jak to však prožíváme? Je to stejné, jako když se narodí nový člověk. Děťátko. Ozvou se první výkřiky. A přesto čekáme na jeho první slova. Na to, co svědčí o tom, že to je rozumný, chápající milující človíček. Tento rozdíl platí i v duchovním světě. Apoštol Pavel si stěžuje Korintským: **Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete.** Jeho „děti“ stále zůstávaly malé, nevyvinuté, nedospělé. Slova, výkřiků, soudů měli jistě dost, ale srdce prázdné. Teprve slova zralého, dospělého člověka mají váhu. Nejprve musíme složit všechna kolečka budíku, pak teprve uslyšíme to správné tikání. Nejprve musíme dosáhnout vzdělání, praxe, zkušeností, pak i naše slova jsou toho svědectvím. To platí o všem v lidském životě, ať přirozeném, tak duchovním. I tady platí: *Čím srdce plné, tím ústa přetékají.* Ano, mohou ústa přetékat prázdnými slovy, třeba i znějícími, velkými, svědčí však jen o obsahu lidského srdce. Proto Pavel napsal: **Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.** Nejdřív musí být správně vybudované srdce. Srdce, které bude formovat spravedlivého člověka. Ten pak může vyznávat, že byl spasený.

Ježíšovou smrtí jsme nebyli stvořeni jako dokonalý duchovní dospělý člověk, ale jako dítě. **K živé naději. K naději,** že z nás něco vyrostě, že se zbavíme dětského smýšlení, dětského nezralého jednání. Mnozí křesťané si nepřiznávají svoji nezralost. Obviňují Boha, že nejedná jak čekají. Myslí se, že jim musí ve všem vyhovět, jako se vyhovuje rozmazleným, nedospělým dětem. Nevidí, že chyba je v nich. Zazvoní na nebeskou bránu a nečekají až Hospodin vyjde a zeptá se: co chceš? Už se hned zabývají něčím jiným. A řeknou: Už jsem se přece pomodlil, a nic se nestalo. Tak jako přijdeme k automatu, vhodíme tam pár drobných a vypadne čokoláda. Takového bychom chtěli mít Boha? Ptejme se sebe samých. Jaký mám vztah k Bohu? Je to přece můj Otec. Mluvím s ním důvěrně? Čekám na jeho ujištění, že to co chci je pro mne dobré? Kolikrát jsme od svých lidských otců slyšeli: To ti nedám, to by ti uškodilo. Anebo, až budeš dospělý. Myslíme si snad, že náš Bůh je nemoudrý Otec?

Přichystal nám nádherné věci. Nenechejme se mýlit slovy: **Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích.** Ano, pochází z nebe a tam jednou bude dovrženo, dovedeno do Ježíšovy dokonalosti. Jenom proto, abychom spolu s nebeským Jeruzalémem sestoupili na obnovenou, dokonalou Zemi, naplnili obnovený, dokonalý vesmír. Proto už teď můžeme a máme očekávat začátek a naplňování Božích darů. A na to se máme připravovat.

Je neštěstím jak pro jedince tak pro církev, když Boží dary spočinou v nehodných rukou, v pokaženém srdci. V srdci, které se plně neotevřelo Bohu. Je naplněné ješitností, narcisní povahou, touhou po vládě, touhou po bohatství. Děkuje Bohu, že nás **Boží moc skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase.** Musí nás střežit. Lidské poznání je nedokonalé a neúplné. Poznáváme to z denní zkušenosti. Kolik toho víme o celém kosu i o tom malém kosmu, který máme ve vlastní hlavě? Jen poznání, které nám dává Bůh skrze víru, skrze zkušenost naší víry, skze každodenní život s Bohem, s Otcem, s Ježíšem a Svatým Duchem nás vede k dokonalosti a k přijímání dalších Božích darů.

Žijeme v nedokonalém, dokonce padlém světě. Proto i my musíme procházet těžkostmi, zkouškami, nepříjemnými zkušenostmi. Adam a po něm celé lidstvo si na radu rajského hada zvolilo a stále volí tuto cestu. Otec nás však ubezpečuje, že tato cesta, kdy **máme ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, není k naší záhubě, ale proto, aby se pravost naší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k naší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.**

Jak tedy poznáme, že jsme na správné cestě? Když všechny ty zkoušky, těžkosti, nás nedokáží zdeptat, strhnout k nespokojenosti, k naříkání a rezignaci, ale naopak, vedou nás k přijímání dalších darů, a výsledkem je silná víra, láska a vítězný jásot, předzvěst budoucího života. To svět nezná a nikdy nemůže zakusit.

Děkujeme našemu Otci, našemu Bohu, že nás přijal za své děti, že jsme jeho nabídku přijali a prohlubujeme svůj každodenní život s ním. V tichu svého srdce. Děkujeme, když se naplňují jeho slova: **Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.** Amen.